

Den sanna livsåskådningen

Av: Ahmed Abdel-Ghani

Översättning från danska: Sayed Jalabi

Det enda man ska använda för att komma fram till den sanna livsåskådningen är inte känslorna, utan intellektet. Anledningen är att känslor är subjektiva och kan leda människan till exempelvis dyrkan av avgudar som är byggda och formade av människor, och som varken skapar, rör sig, skyddar sig (om någon vill välta omkull eller tillintetgöra dem) eller bönhör (om någon ber till dem om något).

Känslor är också anledningen till att man har kommit med en rad obekräftade påståenden/teorier som kaosteorin och evolutionsteorin, endast i syfte att förneka Skaparens existens eller att sysselsätta människan med att fundera över den existerande materien, utan att för den skull beröra den fundamentala frågan:

Vem ligger bakom och har skapat materien? Utgångspunkten är alltså att man felaktigt, obekräftat, trångsynt och sannings avvisande antar att det inte existerar någon skapare och att materia alltid har existerat eller har uppstått ur tomta intet utan någon som helst orsak.

Man försöker ständigt att hålla existensen av en skapare utanför bilden. Några vill kanske påstå att det finns en skapare som har skapat allt, men som sedan har låtit sin skapelse sköta sig själv, oavsett om denna skapelse är materia, som har utvecklat sig själv, eller levande väsen, människor, som denna skapare inte har gett några riktlinjer att följa.

Högmod och blint efterföljande av den omgivande miljön är bland de främsta anledningarna till denna förnekelse av en skapares existens eller rätt till inflytande. Känslor är ingen referens för att kunna bekräfta eller avfärda hur sant något är. Detta beror på att de flesta människorna känner att deras övertygelser är sanna och att alla andra människors övertygelser är felaktiga.

Den islamiska övertygelsen och den ateistiska övertygelsen kan inte vara sanna samtidigt, eftersom den ena erkänner skaparens existens medan den andra förnekar den. Skaparen kan inte både existera och icke-existera samtidigt, eftersom skaparen antingen existerar eller inte existerar, precis som att solen antingen existerar eller inte existerar.

Den islamiska livsåskådningen, kristendomen och judendomen kan inte alla vara sanna samtidigt pga. de enorma, fundamentala skillnaderna mellan dem. Den islamiska ideologin,

kapitalismen och kommunismen står alla i ett motsatsförhållande till varandra: hur kan man då säga att alla tre är sanningar? Relativism i frågan om sakernas existens kan inte heller accepteras, eftersom bara den ena av de två åsikterna kan vara sann. Därför är man förpliktad att använda förståndet, och bara förståndet, om man vill komma fram till den sanna livsåskådningen.

En livsåskådning besvarar mänsklighetens största och mest fundamentala frågor om existensens ursprung, livets mening och vad som händer efter döden. Varje människa, grupp och samhälle ordnar sin tillvaro och sitt liv beroende på svaret. Grundfrågorna är:

- 1. Varifrån kommer jag, dvs. vem har skapat mig?**
- 2. Varför är jag här, dvs. vad är meningen med livet?**
- 3. Vart är jag på väg, dvs. vad händer efter döden?**

Det korrekta svaret på dessa frågor är den sanna livsåskådningen. Den första och mest grundläggande delen i denna undersökning är frågan om huruvida en skapare existerar!

I det följande inleds en undersökning steg för steg på spaning efter den sanna livsåskådningen, utan att lägga fram teorier och påståenden som inte kan bevisas intellektuellt eller rationellt.

Vi är alltså inte intresserade av fina teorier, även om de är vetenskapliga och verkar med stor sannolikhet vara riktiga i dag, eftersom de kan vara felaktiga i morgon. Vi är enbart intresserade av absoluta fakta, dvs. något som två förstånds utrustade människor aldrig har betvivlat eller någonsin kommer att betvivla eller vara oense om, såsom solens eller månens existens.

Sinnesuppfattandets absolutitet och sakernas existens

Sakernas existens kan bekräftas på ett absolut sätt genom det intellektuella omdömet. Talar vi om sakernas existens, är det intellektuella omdömet absolut och därmed sant (i de fall där man genom sinnen kan bekräfta sakernas existens).

Förvirring pga. stunder av "sinnesbedrägeri" har resulterat i den slutsatsen att man inte kan lita på sina sinnen och att man därmed, allt till trots, inte kan vara hundra procentigt säker i sin bekräftelse av sakernas existens. Sinnesuppfattandet (uppfattandet med sinnen) sker genom våra fem sinnesorgan när en bild av verkligheten överförs till hjärnan. Inga fenomen som exempelvis hägringar, hallucinationer eller illusionspåståenden är bevis för att kunna betvivla att man kan bekräfta på ett absolut sätt genom sinnen realitetens eller sakernas

existens.

Ser man på en penna i ett glas vatten, kommer pennan att se ut som om den är bruten, utan att vara det. I denna situation finns inget sinnesbedrägeri, för sådana är naturlagarna för vatten och vattnets egenskaper. Saker ser ut på ett visst sätt i bestämda situationer, och sinnesorganen bara överför denna bild till hjärnan.

Det är inget tal här om att sinnen förvränger verkligheten. Det är samma sak med hägringar och synvillor, där luftens egenskaper får till stånd speglingar av i förväg förnimbara objekt eller får verkligheten att se ut på ett bestämt sätt. Det är dessutom i dessa två fall inte tal om sakernas existens, utan om sakernas natur och egenskaper.

När det gäller sakernas natur och egenskaper kan det intellektuella omdömet vara felaktigt eller tvivelaktigt som en följd av flera faktorer, inklusive sinnen pga. deras begränsade förmågor. Ett exempel på detta är att vårt synsinne inte kan uppfatta atomerna i ett bord och deras rörelser trots att verkligheten (bordet) ser ut att vara stillastående.

Detta exempel kan användas för att bekräfta att man genom sinnen inte kan bekräfta alla sakernas egenskaper på ett absolut sätt, men ingen tvivlar på att sakerna (t ex bordet) existerar, trots sinnenas begränsade förmågor.

Hallucinationer är en upplevelse av sinnesintryck utan att det finns en reell, yttre sinnesstimulation. Hallucinationer uppstår vid en påverkan av hjärnan till följd av vissa sjukdomar, användande av berusande ämnen mm.

Detta är heller inget bevis för att man genom sinnen inte kan bekräfta sakernas existens på ett absolut sätt, eftersom man för det första inte kan använda en människa som befinner sig i en mentalt och hälsomässigt onormal situation som bevis, då alla världens människor befinner sig i en normal situation och inte upplever fenomenet.

Dessutom är det inte sinnen i sig som det är något problem med, eftersom de bara är nerver som överför impulserna från verkligheten till hjärnan. Problemet ligger i hjärnans tolkning av den överförda verkligheten. Frågan är för det tredje hur en utomstående person eller den person som upplevde hallucinationen kunde, efter det att påverkan upphört, bekräfta att det rörde sig om en hallucination och inte en verklighet?

Det gjorde man ju med samma sinnens hjälp! Hur kan man då använda sinnen som ett absolut bevis för att sinnen inte kan bekräfta existensen av verkligheten/sakerna på ett absolut sätt? En ren motsägelse!

Andra har kommit med påståendet att allt är en illusion, dvs. att vi lever i en föreställningsvärld där vi inbillar oss att allt runt omkring oss existerar; vi kan m.a.o. inte ens vara säkra på att något överhuvudtaget existerar, och att vi därmed inte kan lita på våra sinnen.

Detta påstående är också falskt, eftersom det är en mental inbillning av alltings icke-existens. Så länge man har känslor och kan uppfatta smärta, hunger, törst, ångest, trötthet, lystnad, svaghet, styrka, bekymmer, behov etc., måste något existera; hur kan man annars känna något om man inte existerar?

Att man inbillar och föreställer sig något eller kan överväga denna fråga betyder att man tänker. Tänker man, existerar man! Hur kan man annars föreställa sig att allt är en illusion om man inte ens existerar?

Slutsatsen är därför att man kan bekräfta existensen av sakerna på ett absolut sätt genom sinnen. Bekräftelsen är antingen att verkligheten existerar, om den kan sinnesuppfattas, eller att den inte existerar, om inget sinnesuppfattande kan ske.

Människans förstånd har två förnimbara sinnesuppfattandesfärer: Verkligheten, dvs. existensen av något såsom ett djur, en sten, en växt, en människa, en planet, en stjärna osv. som är direkt förnimbar.

Sinnesspår som leder till bekräftelsen av en verklighet som inte är direkt förnimbar men vars existens man kan lägga märke till och bekräfta genom en annan verklighet som är direkt förnimbar (fotspår på stranden exempelvis).

Det är inte nödvändigt att verkligheten ska vara direkt förnimbar för att man ska kunna bekräfta dess existens, så länge man har sinnesspår som leder till själva verkligheten. Tyngdkraften är en verklighet som ingen kan betvivla, även om ingen direkt kan sinnesuppfatta själva tyngdkraften.

Vi uppfattar däremot med våra sinnen att allt dras mot jorden och vi har en intellektuell grundregel som säger att varje händelse har en upphovsman (orsaksprincipen). Sammanbinder man denna huvudregel med det faktum att allt dras mot jorden, blir slutsatsen ett intellektuellt omdöme som säger att det existerar en tyngdkraft, trots att vi inte kan sinnesuppfatta den.

Detsamma gäller när vi betraktar ett orkandrabbat område: även om vi inte har uppfattat själva orkanen med sinnen, kan vi sinnesuppfatta den förödelse som orkanen har orsakat

(verkligheten). Denna förödelse har inte kommit till på egen hand; något måste ligga bakom den.

Därför kan man intellektuellt och på ett hundra procentigt säkert sätt dra slutsatsen att det har funnits en orkan, även om man inte har sinnesuppfattat den. Likaså är det när man t ex ser fotspår på en gångstig. Den sinnesuppfattade verkligheten (fotspåren) sammankopplas i en normal hjärna med den intellektuella grundregeln att inget tillkommer av sig självt. Slutsatsen blir ett absolut, intellektuellt omdöme att någon har gått på stigen, även om man inte direkt kan sinnesuppfatta vem som har satt fotspåren. Om man ska bekräfta Om man ska bekräfta existensen av en verklighet på ett absolut sätt, ska verkligheten vara förnimbar, direkt eller indirekt.

Möjligheterna för universums ursprung

Om vi tittar på möjligheterna för universums ursprung, har vi följande möjligheter:

- 1. Universum har en början och har uppstått ur intet av en tillfällighet utan någon orsak.**
- 2. Universum har en början och har skapat sig självt ur intet.**
- 3. Universum har en början och är skapat av en skapare.**
- 4. Universum är evigt.**

Endast en av ovanstående möjligheter kan vara riktig. Den första möjligheten är falsk, eftersom ingenting kan uppstå eller bli till av sig självt. Detta är något som sinnesuppfattandet bekräftar.

Om det inte finns något, hur kan det då uppstå på egen hand? Den som påstår något annat, använder sig inte av sin omdömeskraft; ty var är den förnimbara verkligheten som visar att något kan uppstå på egen hand ur intet?

Den som ska utföra en handling måste för det första existera. Handlingen är sedan beroende av tre egenskaper hos handlaren: vilja (till handlandet), förmåga (till handlandet) och vetskap (om hur handlandet ska ske). En som inte vill äta kommer inte att äta hur mycket denna än har förmåga till att och vet hur man ska äta.

En som inte kan kinesiska har ingen som helst möjlighet att läsa en kinesisk bok oavsett hur mycket han/hon vill och har fysisk förmåga till. En rullstolsbunden har ingen som helst möjlighet att gå oavsett hur mycket denna än vill och vet hur.

Hur kan någon mena att ett ickeexisterande väsen kan inneha dessa tre egenskaper och därigenom lyckas ge upphov till sig själv? Befängdhetens klimax!

Kaosteorin som säger att allt har uppstått lika plötsligt och genom en tillfällighet utan någon orsak, är endast ännu ett påstående som försöker få människor att blunda för en skapares existens. Enligt Big Bang-teorin skulle universums uppkomst vara en tillfällighet där tid och rum fick sin början och uppstod ur intet genom en explosion.

Hur kan det vara så att det tomma intet kan explodera? Det finns ju inte! Det är förnimbart att varje händelse är beroende av och kräver en upphovsman. Denna produkt, universum, kräver en producent. Om det inte finns någon, hur kan något då uppstå?

Det är ett förnimbart faktum att ingen ordning kan uppstå ur intet av en tillfällighet, något som mänskligheten har bevittnat och fortfarande bevittnar än i dag. Detta har också stått bekräftat ända sedan historieskrivningens begynnelse medan motsatsen aldrig någonsin har blivit sinnligt bevisat. Att en sådan tillfällighet ska inträffa är därför omöjligt. Kaosteorin är alltså endast ett påstående utan vare sig sinnliga och rationella belägg.

Den andra möjligheten är också falsk, eftersom sakerna då kommer att vara sin egen skapare och skapelse samtidigt! Något som liknar påståendet att man har sett en samtidigt helvit och helsvart häst!

Därför är det bara de två mer realistiska möjligheterna för universums ursprung kvar: antingen är det evigt eller skapat av något annat.

Skaparens existens

Universums beroende

Universum är den största verklighet som vi kan sinnesuppfatta. Universums existens är absolut, eftersom den är sinnlig. Att universum inte är evigt utan är skapat av en skapare är likaså absolut. Detta beror på att universum är beroende och har behov av annat än sig självt, eftersom universum med alla dess element inte kan övergå från ett tillstånd till ett annat utan en främmande faktor. Att universum är beroende av annat än sig självt betyder att något måste ha funnits före universum. Universum är därmed inte evigt. Vore det evigt, dvs. om ingen annan existens fanns före det och universum var den första existensen och alltets ursprung, skulle det inte vara beroende av en främmande faktor, eftersom den i så fall inte skulle finnas.

Nedan följer några exempel:

- Elden, exempelvis, kan inte bränna material som inte är brännbart. Därför är elden beroende av ett visst brännbart material för att kunna bränna, eftersom det självständigt inte kan bränna vad som helst.
- Några syresorter kan fräta sönder en del bestämda ämnen, medan de inte kan fräta sönder en del andra. Därför är de syror beroende av vissa frätbara ämnen för att kunna fräta, eftersom de självständigt inte kan fräta vad som helst.
- Några grundämnen kan reagera med vissa andra grundämnen (t ex väte (H) och syre (O) som kan bilda vatten (H₂O)), men de kan inte reagera med en del andra grundämnen (t ex ädelgaser som helium (He) och neon (Ne)). Därför är dessa grundämnen beroende av för dem reaktionsdugliga grundämnen, för att kunna reagera, eftersom de självständigt inte kan reagera med vad som helst.
- Livet är beroende av annat än sig självt, t ex vatten, luft och kropp för att kunna existera.
- Människan är beroende av syre, föda etc. Allt i universum är på samma sätt beroende av främmande faktorer för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat. Betraktar vi universum som en helhet, ligger universums beroende i att det behöver ett system för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat. Universum består av en samling himlakroppar (planeter, månar och stjärnor etc.). Varje himlakropp följer ett bestämt och fastslaget system (t ex bestämd rotation och bana) som den inte kan förändra eller bryta sig ur.

Detta system är antingen en del av himlakroppen, en egenskap hos den eller ett särskilt element som är avskilt från universum och som universum är beroende av som en främmande faktor, för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat. Andra möjligheter finns inte.

Att systemet skulle vara en del av himlakroppen är felaktigt, eftersom himlakroppen följer en bestämd bana som den inte kan bryta sig ur, och banan är en väg som är något annat än den fysiska himlakroppen.

Systemet, som styr himlakroppen och som kroppen rör sig enligt, består inte bara av själva rörelsen, utan av himlakroppens rörelse i en bestämd bana. Därför kan inte systemet vara en del av himlakroppen. Dessutom är själva rörelsen inte en del av himlakroppen, utan är himlakroppens "handling", och systemet kan därför inte vara en del av himlakroppen.

Att systemet skulle vara en egenskap hos himlakroppen är också felaktigt, eftersom systemet inte bara är himlakroppens rörelse, utan är dess rörelse i en bestämd bana. Frågan handlar inte bara om själva rörelsen, utan rörelsen på ett bestämt och oföränderligt sätt.

Det är inte detsamma som att ögon har synen som egenskap, utan är som att synen i ögonen bara kan äga rum på ett bestämt sätt och under bestämda förhållanden. Detsamma gäller när vatten kokar, vilket bara händer under bestämda förhållanden, t ex att det ska vara en bestämd mängd värme innan vatten börjar koka. Poängen här är inte himlakroppens rörelse, ögonens syn eller vattnets kokande; utan är himlakroppens rörelse i en bestämd bana, ögonens syn under bestämda förhållanden och vattnets kokande vid en bestämd mängd värme.

Detta tillstånd som är påtvingat himlakroppen, ögonen och vattnet är systemet. Även om rörelsen är en egenskap till himlakroppen, är själva rörelsen på ett bestämt sätt och under bestämda förhållanden och omständigheter inte en egenskap till himlakroppen.

Annars är det himlakroppens egenskap att kunna organisera sin egen rörelse, vilket ger himlakroppen möjligheten att organisera och bilda ett annat system. Verkligheten visar oss dock att himlakroppen inte kan sätta upp eller ändra systemet, och är därför underordnat och påtvingat det, eftersom alla himlakroppar följer fasta system, som de inte kan bryta sig ur.

Sålunda är systemet varken en del av eller en egenskap hos himlakroppen, utan är ett annat element än själva himlakroppen. Därför är universum beroende av systemet för att kunna fungera och verka som det gör, och universum kan inte bryta sig ur detta system.

Att ett element i sitt uppträdande är beroende av något annat för att kunna fungera och verka på ett visst sätt, dvs. har blivit pålagt och underordnat ett system, är det underförstått beroende av något annat för att bli till. Kan elementet inte producera systemet, måste något annat ha gjort det, och systemet kan därför inte ha uppstått på egen hand.

Således måste någon annan med skaparegenskaper ha existerat före elementet, och som har åstadkommit själva elementet och systemet och underordnat elementet systemet; är man beroende av någon annan för att komma till och existera, kan man inte vara evig. Detta andra väsen måste ha existerat dessförinnan. Därmed har man en början och är därför skapad.

Hela universum är således inte evigt, eftersom det är beroende av något som har pålagt och underordnat universum fasta system. Universum måste därför vara skapat av en skapare. Att universum är beroende innebär att det är skapat, eftersom det, i och med att det är beroende, inte har någon förmåga att producera och skapa saker som universum är beroende av.

Universum är därför inte en skapare, utan skaparen måste vara något annat än universum

och måste vara den som har gjort universum beroende. Eftersom universum inte är skaparen, kan det bara vara en skapelse, eftersom en sak är antingen skapelse eller skapare. Någon tredje möjlighet finns inte, då vi precis har bevisat skapelsehändelsen.

Dessutom kan inte elementet (universum i detta fall), som är beroende av något annat, vara evigt, eftersom det eviga inte är beroende av något, då det eviga har existerat före allt annat, medan ingenting annat har existerat före det eviga. Därför är universum inte evigt, utan är skapat av en skapare. Då vi har fastställt att universum är skapat, innebär det att allt som finns i universum (t ex människan, livet, djuren, växterna) också är skapat.

Möjligheterna för Skaparens ursprung

Denna skapare är antingen 1. tillbliven ur tomma intet,
2. skapad av sig själv,
3. skapad av någon annan eller
4. evig.

Att skaparen ska ha uppstått ur tomma intet eller skapat sig själv är falskt, som vi tidigare har förklarat.

Att skaparen ska vara skapad av en annan är också falskt, eftersom skaparen i det fallet är skapelse; man kan inte vara både skapare och skapelse samtidigt. En skapare är ett väsen som har egenskapen att kunna framställa och skapa något ur intet. En skapelse är något som saknar denna egenskap, annars måste det kunna skapa de saker det är beroende av för att därmed bli oberoende. Man kan alltså inte vara både skapare och skapelse, eftersom de två är varandras motsatser.

Därför är skaparen evig, utan någon början. Listar vi möjligheterna för vem den eviga skaparen kan vara, har vi tre möjligheter:

1. naturen,
2. materia eller
3. Allah.

Naturens beroende

Man skulle kunna frestas att säga att samlingen av sakerna i universum och det system som organiserar dessa i en bestämd ordning, kunde fullkomna varandra och därmed vara oberoende tillsammans! Detta påstående är dock falskt, eftersom sakernas bestämda ordning (t ex att det tar exakt ett år för jorden att rotera ett varv runt solen) inte kommer

från bara systemet. Inget system kan ju existera utan de saker som blir föremål för dess ordning.

Den bestämda ordningen kommer på samma sätt inte heller från sakerna, eftersom sakernas existens automatiskt och oundvikligen inte skapar ett system. Sakernas existens får inte sakerna att själva organisera sig själva, utan det är någon utomstående som organiserar dem.

Likaså kommer inte den bestämda ordningen av sakerna (vattnets kokande) från föreningen av sakerna (vattnet) och systemet (koktemperaturen), eftersom sakernas bestämda organisering och uppträdande uteslutande sker enligt ett bestämt tillstånd (en specifik koktemperatur, ett bestämt tryck etc.) som både systemet och sakerna är underordnade. Detta bestämda tillstånd är därför tvingande för systemet och sakerna, och organiseringen sker bara enligt detta bestämda tillstånd.

Då detta bestämda tillstånd inte kommer från vare sig sakerna, systemet eller föreningen av sakerna och systemet, måste det komma från ett främmande element. Därför är naturen, som består av sakerna och systemet som ordnar dessa saker, beroende av något annat än sig själv: ett främmande element.

Materiens beroende

Kommunisterna påstår att allt som existerar endast är materia som finns i olika former och tillstånd, och att denna materia inte är beroende av något annat än sig själv, eftersom den fullkomnar sig själv. Därmed är den evig.

Detta påstående är falskt, eftersom om man utgår från att alla saker är av samma grundsubstans, nämligen materia, och att materia A är beroende av materia B och att denna i sin tur är beroende av C som är beroende av A, är dessas inbördes beroendeförhållanden bevis för att ingen av dem är evig. Att de olika materielagen fullkomnar varandra och tillgodoser varandras behov sker inte på ett fullständigt sätt, utan sker enligt en bestämd ordning. Fullkommandet kan inte ske utan denna bestämda organisering som är påtvingad materia. Därför är alla materielag beroende av något annat än sig själva, nämligen den som har underkastat materia denna bestämda organisering.

Kommunisterna säger exempelvis att värme och vatten är materia. För att vatten ska koka, använder sig vatten av värme. De påstår alltså att materia inte behöver något annat än materia för att kunna förvandla sig till en annan materief orm.

Verkligheten visar det motsatta: för att vatten ska koka, behöver vatten värme med en viss temperatur, och inte bara värme. Värme är en sak; att värme kan påverka vatten så att det kokar vid en bestämd temperatur är en annan sak. Att värme kan påverka vatten bara vid en bestämd temperatur och att vatten kan påverkas av värme bara vid en bestämd värmemängd, betyder att denna bestämda organisering inte kommer från vattnet, eftersom det annars ska kunna låta sig påverkas som och när det vill. Detsamma gäller för värmen, som annars ska kunna påverka som och när den vill.

Denna bestämda ordning och organisering kommer alltså inte från materien. Därför är materia beroende av den som har fastslagit denna bestämda ordning för alla materielag så att de påverkar varandra eller blir påverkade av varandra. Eftersom materia är beroende av något annat än sig själv, är materia inte evig, eftersom det eviga inte är beroende av någon eller något.

Dessutom har materia inga skaparegenskaper (liv, vilja, kunnande, etc.) och kan därför inte vara evig då det eviga är upphöjt över att ha begränsade förmågor och att vara organiserat enligt en bestämd och fastslagen ordning. Eftersom materia inte är en skapare, har den en början och därmed är en skapelse.

Således är skaparen varken materien eller naturen, utan är Allah (upphöjd vare Han). Oavsett vad vi sinnesuppfattar i denna existens, är det ett spår av och ett bevis för existensen av denna skapare, då allt i denna existens är beroende och därmed inte evigt, utan är skapat. Därför måste en evig skapare, som har skapat denna existens ur intet, finnas.

Hur många skapare?

Om vi antar att två skapare existerar, har vi följande möjligheter om det uppstår en inbördes oenighet, där den ena önskar ge en kropp liv, medan den andra önskar en livlös kropp, eller om den ena önskar att röra en kropp medan den andra önskar kroppens stillhet:

1. de bägge skaparnas viljor sker,
2. ingen av de två skaparnas viljor sker eller
3. den ena skaparens vilja sker.

Den första möjligheten är utesluten, eftersom en kropp inte kan vara både levande och livlös samtidigt, eller vara i både rörelse och stillhet samtidigt, eftersom det är en motsättning.

Den andra möjligheten kan heller inte stämma då kroppen ska vara i antingen rörelse eller stillhet, eller vara antingen levande eller livlös. Om de dessutom inte kan genomföra sina viljor, är båda två maktlösa och beroende av den som har gett dem dessa egenskaper.

Därmed kan de inte vara eviga och skapare, utan är skapelser.

Därför är det bara den enas vilja som kan förverkligas. Den som inte kan få sin vilja genomförd, är maktlös och begränsad i sin förmåga och är beroende för att kunna skapa något. Därmed kan det inte finnas fler än en skapare.

Det andra fallet är om de två alltid är eniga. Det är oacceptabelt att godkänna detta påstående innan man först tittar på möjligheterna. Om den ena inte kan skapa utan att först vara överens med den andra om det, är den första maktlös och beroende, och kan således inte vara skapare.

Om den ena kan skapa utan att först vara överens med den andra om det, är den andra maktlös och svag, eftersom dennas inflytande över den andras skaparförmåga och skapelse kommer att vara begränsad. Detta kan också formuleras på ett annat sätt. Om de perfekta egenskaperna, såsom allmakt, oberoende och skaparförmåga är fördelade mellan dem 50-50, kan ingen av dem vara evig, då de är beroende av någon som har underkastat dem detta bestämda procentförhållande.

Om de båda är hundra procentigt perfekta, finns följande möjligheter: om den ena inte kan tillintetgöra den andra, är den första maktlös och har begränsad förmåga, och är därmed inte evig då den är beroende av någon som har gett den denna begränsade förmåga. Kan den ena däremot tillintetgöra den andra, är denna maktlös och svag.

Källa: islamguiden.com

